

CHP'NİN
SORUNU NE?

ÇÖZÜMÜ DOĞRU YERDE ARAMAK GEREKİR

CHP'de sorun aradığımız, sorun bulup kurcalamak istediğimiz yok.

CHP'de sorun var. Mil-yonlarca emekçi CHP'den yana dertli. Yakıcı sorunlarına CHP'nin bir çözüm bulabileceğini umuyorlar. Ve CHP'den böyle bir çözüm gelmiyor.

Kimisine göre sorun CHP'nin bir türlü iktidar formülünü bulamamasında.

Kimisine göre sert ve etkili bir muhalefet yapamamasında. Halk

düşmanı, emek düşmanı, insanlık düşmanı adımlara karşı etkili bir muhalefet bulunamıyor. Çünkü CHP işini yapmıyor.

Kimisine göre sorun CHP'nin "seçmen"i bir türlü yanına çekememesinde. Bir türlü mesela sağ seçmenle duygu birliği oluşturamamasında.

Kimisine göre sorun yeni seçmen kazanacağım diye eğilip bükülmesinde, ilkelerinden vazgeçmesinde.

Kimisine göre sorun CHP'nin liderliğinde! Lider çıkmıyor. Çıksa...

CHP'de sorun var.

CHP'nin neden isteneni veremediğini, neden beklentileri karşılayamadığını, neden emekçilerin bir türlü aradıklarını bulamadığını ve hatta neden CHP'nin iktidar olamadığını ortaya koymak istiyoruz. Söyleyeceklerimizden "tamam işte bunlar çözülürse CHP hedefi vurur" sonucunu çıkartacaklar mutlaka olacaktır. Ama çözüm insanlarımızın aklını, gücünü, eylemini ve örgütlülüğünü özgürleştirmektedir.

CHP'nin sorunları • Sf2

CHP DEĞİŞİMİN
ZORUNLULUĞUNU
GÖRMÜYOR

2000'li yıllar Yeni Dünya Düzeni hikayelerinin büyük projelere bağlanmasına sahne oldu. Avrupa Birliği ve ABD kolay değişmeyecek büyük güçler olarak görülüyordu. ABD jandarmalığındaki kapitalist düzen, emperyalist dünya sistemi artık değişmez zannediliyordu.

Komünistler, bir kez daha haklı çıktı: Böyle gelmiş artık böyle de gider denilen her şey ne kadar kırılan, ne kadar yıkılabildiğini gösterdi. Bugün insanlık, dünyanın kolay kolay değişmeyecek bir düzeni olduğunu hiç düşünmüyor. Bu düzenin büyük bir patırtıyla çökerken insanlığın üzerine çökeceğinden korkanlar çoğunlukta ama artık dünyanın düzeni budur diyebilen yok.

CHP ise, kapitalizmin, verili dünya dengelerinin yıkılmaya mahkum olduğundan hareket etmiyor.

Sistemi düzeltmeye çalışıyorlar, büyük dünya güçleri ile ilişkileri yeniden düzenlemeyi, AB, ABD, Rusya gibi güçlerle yeni bir denge kurmayı öngörüyorlar. Sermaye sınıfının önder rolünden ise hiç vazgeçmiyorlar.

Oysa dinci gericilik kadar sakil, dinci gericilik kadar yıkılabilecek bir dünya düzeni var.

Ve yıkılacak. Gericilikle birlikte yıkılacak. Diktatörlerle, tiranlarla, insanlık düşmanı yobazlarla birlikte yıkılacak. İnsanlık yıkılan dünya düzeninin altında kalmamak için tek bir şey yapabilir: Bizzat bu düzeni yıkan olmak ve yenisini kurmak.

CHP'nin ufkundaysa sadece çatırdayan düzene makyaj yapıp, sağına soluna dayanaklar koymak var.

PARALI ASKERDEN MİLLİ GÜÇ OLMAZ

"ÖSO, kendi vatanlarını korumak için bir araya gelip organize olmuş, bizim de desteklediğimiz, tıpkı Kurtuluş Savaşımızdaki Kuvayı Milliye gibi sivil oluşumdur."

Bu sözler rejimin en (tek) yetkili ağzından çıktı.

Oysa ÖSO adı uzun zamandır Suriye'deki savaş suçları ile birlikte anılıyor. AKP ise bu cihatçı çeteyi, TSK ile yan yana Suriye topraklarına soktu. Onlar "Özgür Suriye Ordusu", Suriye'nin ülkesini savunan ordusu ise "Esed güçleri" oluverdi.

ÖSO denilen çetenin kimlerden oluştuğu, nerede yaşıyor olduğu belli değil. Bu çetenin işlediği savaş suçları ise artık hiçbir kuşkuyla yer bırakmayacak şekilde Türkiye'nin kucagında.

"Kuvayı Milliye" benzetmesi yapılan ÖSO hakkında sorulacak bazı sorular için aslını görmek için yeterli. Sorulmayan, daha doğrusu herkesçe bilinen yanıtları gizlenen soruları soralım.

Bu unsurların savaş kapasitesi nedir? Askeri eğitim verildi mi? Verildiyse TSK'nın hangi birimi verdi?

Unsurların Suriye'de karışıklı savaşıyla ilgili bir araştırma yapıldı mı?

Bu unsurlar operasyon başlayana kadar neredeydi? Türkiye'deyse nereden ve hangi sıfatla bulunuyorlardı?

Bu unsurlar kimin komutasında? Bir komutanları var mı, varsa nerede? Yoksa doğrudan TSK tarafından mı komuta ediliyorlar? TSK'dan emir alıyorsa hangi komutanlığa ve hangi sıfatla bağlar?

Bu unsurlara maaş ödeniyor mu? Ödeniyorsa kaynağı ne? Ödenmiyorsa neyle ve nasıl hayatlarını idame ettiriyorlar? Silah, araç, lojistik vb. askeri malzemeler nereden ve kim tarafından temin edildi ve ediliyor? Silah veriliyorsa kaydı var mı?

Suç işledikleri anlaşılırsa nerede ve nasıl yargılanacaklar? ÖSO, Kuvayı Milliye ile çok farklı tarihsel koşulların ürünü.

Paralı askerleri Kuvayı Milliye'ye benzetmek çok çüretkâr bir girişim. Ama şurası çok açık: Devrim suçluyu devrimci kılar. Karşıdevrim ise suçsuzu suçla buluştur. Devrim şartlarında başında çete olan, karşıdevrimde sonunda çete olur. Nihayet Kuvayı Milliye düzenli orduya dönüşüp ortadan kalkar, çeteler ise birlikte yürüdüğü orduları kendine benzetir. • Sf3

SERMAYE CHP'Yİ İKTİDARDA GÖRMEK İSTEMİYOR

CHP'nin iktidar olmayı istemediğini düşünenler çok. Gerçekten de CHP, etkili bir muhalefet yapmadığı gibi, iktidara oynayan bir parti olarak hareket etmiyor.

Abdullah Gül, Abdüllatif Şener gibi isimlerin CHP'nin destekleyebileceği adaylar olarak sayılabilmesine kimse şaşmıyor: Gerçekten CHP'yi temsil edecek bir aday, Cumhurbaşkanlığına "gerçekten aday" olarak görülmüyor. Bu yüzden CHP adayı içerde değil dışarda arıyor.

CHP'de lider konumunda olan ya da bu konumu paylaşan herkes, partinin iktidar olamayacağından hareketle siyaset yapıyor.

Çünkü, görülüyor: Sermaye sınıfı CHP'yi iktidar için uygun bulmuyor. Olası bir CHP iktidarının ülkeyi yönetebileceğini, hele hele sermaye sınıfının ve emperyalist merkezlerin çıkarlarıyla uyumlu bir şekilde yönetebileceğini düşünmüyor.

Bunda ne var ki? Sol bir parti zaten sermaye böyle istediği için değil, sermayeye rağmen iktidar olur.

Sorun şu ki, CHP sermayeye karşı değil. CHP'de, sadece Baykal ve Kılıçdaroğlu gibi isimler değil, CHP'nin yönetimine oynayan herkes sermayeyle kapışmayı değil, onunla uzlaşmayı, onun onayını almayı zorunlu görüyor.

Böyle olunca, CHP atak yaptığında sadece sermayeye "beni al onu alma" demiş oluyor. AKP'nin handikaplarından sıkılan emperyalistlere ve yerli patronlara kendini beğendirmeye çalışıyor.

Patronlarsa beğenmiyorlar, beğenemiyorlar. Çünkü iyi biliyorlar: onların beğeneceği bir CHP iktidarı, asıl dayanağını hızla kaybeder. Sermayeye yaranabilen bir CHP çok kısa sürede onu umut olarak gören milyonlarca emekçiyle çatışmaya girer. Zaten, sermayenin CHP'ye verdiği görevler de birbiriyle çelişiyor. CHP'den sola baraj kurmasını istiyorlar, o da bunu yapmak için kendi iç dengelerinde sola prim veriyor. Gücü ne olursa olsun, solun CHP'den umudunu kesip kendi yolunu aramaya başlaması CHP için de sermaye için de ölüm. Sol kendi yolunu aramasın diye partide ona yol açılınca da... CHP ne dediği belli olmayan, sağı ayrı, solu ayrı oynayan bir parti oluyor. Böyle bir partinin iktidarından ancak kaos çıkar; sermaye böyle düşünüyor.

Bu yüzden CHP, sermaye için her zaman bir "acil durum" senaryosu olarak kalıyor. Emekçileri durdurmanın zorlaştığı anlarda CHP'ye fit olurlar. CHP eliyle solu rezil etmek, "bakın yapamıyorlar işte, sol yapamıyor" diyebilmek için. Düzen tıkandığında CHP mayın eşekliği yapsın, kendisi patlarken solu ve emekçilerin cephesini de patlatsın diye...

SORUN CHP'DE DEĞİL

CHP kurultayı, umut, iktidar, sol seçenek gibi kelimelerin bolca sarf edildiği bir hazırlık döneminin ardından, "yine olmadı" hissinin hakim olduğu bir finalle sonuçlandı. Partide bir kriz hali yok. Tersine kimsenin memnun görünmediği tek seçenek Kılıçdaroğlu kurultay sonrası yaptığı konuşmalarla, "iyi ya da kötü benim liderim" havasını kabul ettirmiş görünüyor. Yine de o soru varlığını koruyor: CHP'nin sorunu ne?

Aldı "kurultaylar partisine" çıkmış olan CHP, umut ve umutsuzluğun, arayış ve bıkmışlığın aynı anda yaşandığı bir havada 36. Olağan Kurultayı'nı yaptı. "Bu kurultay, sadece yönetimin seçildiği bir kurultay olmamalı" deniliyordu ama Başkanlık ve merkezi kurulların seçilmesi dışında bir

gündemi olmadı. Kimi liste adlarına bile geçen anahtar kelime Umuttu ama sadece sonuç değil, tüm bir süreç pek az kişi için umut verici oldu.

Kılıçdaroğlu'nun genel başkan seçileceği kesindi. Delegeler dahil, Kılıçdaroğlu'ndan herhangi bir şey bekleyen yoktu ve delegeler dahil, tüm CHP'liler Adalet Yürüyüşü ile partiyi rahatlatan Kılıçda-

roğlu'na minnettardı.

Kurultay geçti bitti ama özellikle CHP'ye gerçekten umut bağlamış insanların rahat oldukları söylenemez. İyi ki de böyle. CHP umut vermiyor ama insanlar umut aramaya devam ediyorlar. Peki CHP'nin sorunu ne?

Ya da sorun CHP'de mi? Yoksa bir türlü dikış tutmayan düzende mi?

CHP DEVRİMCİLERİ OYALİYOR, ONLARI BOZUYOR

Özellikle 1990'lı yıllarda, CHP'nin kalıplı siyasetçilerinin, yöneticilerinin geçmişin devrimcileri ile çok fazla anılmak istemedikleri bilinmeyen şey değildir. Deniz Gezmiş, Mahir Çayan, İbrahim Kaypakaya gibi isimleri CHP afişlerinde pankartlarında görmek olağan değildi.

Son 15 yılda ise durum tersine döndü. CHP'nin herhangi bir örgütünde görevceğiniz ülkemizin devrimci kahramanlarına bağlılık ve bu bağlılığın sembolleridir. Kılıçdaroğlu ile Deniz Gezmiş'in birlikte posterleri, pankartları asılmıştır. Bunu "sahtekarlık" olarak görüp geçmek olmaz.

CHP'de, devrimciler vardır. Derinlikli bir tarih bilincine, Marksist düşünceye sahip olmayanlar bile emekçi kökenleri, ilerici değerleri nedeniyle "devrimcilik" bir değer olarak görmektedir. Bir kısmının Mustafa Kemal'e bağlılığının asıl gerekçesi de bununla ilgilidir: O devrimcidir. Öte yandan CHP, parti içi küçük hesapları, ilkesizliği, seçim taktiklerini siyaset olarak tanıtarak, (özellikle genç) devrimcileri bozmaktadır.

Üstelik parti partidir: CHP, liberal yöneticilere ya da üyelere sahip olduğu gibi

sosyalist, marksist kimlikli milletvekillerine de sahip olan bir partidir. Çeşitlilik barındırır ama üyelerine bir ortak kimliği, strateji ve politikalar bütünlüğünü dayatmaktadır. Deniz Gezmiş resmi serbesttir ama seçim çalışmalarında "özelleştirilmiş bütün işletmeleri devletleştiriceğiz, holdingelere ve bankalara el koyacağız" demek mümkün değildir.

Parti içindeki devrimciler önce sözlerini yutmaya zorlanır, sonrasında da "bunun aslında doğru olduğunu, sosyalizmi savunmanın henüz zamanı olmadığını, asgari müştereklerde demokrasi için mücadele edip, önce bir Cumhuriyet'i yeniden kazanmak gerektiğini" savunmaya başlarlar. Sonunda iş sosyalistleri hayalci bulmaya, komünistleri "komünizm mi kaldı yahu" sözleriyle taşlamaya kadar gider.

CHP, devrimcileri hem siyaset yapma biçimi ile hem de siyasal çizgileri ile bozmaktadır.

CHP'nin asıl enerji kaynağının genç, yaşlı devrimciler olduğu düşünülürse bu bozulma aynı zamanda CHP'nin de sorunu haline gelir.

CHP KENDİ İÇİNDEKİ SOLCULARI ETKİSİZLEŞTİRMİŞTİR

CHP içinde bir "sol kanat" efsanesi var. Artık birden fazla olarak!

CHP'de bir "sol kanat" yok. Ama CHP'de aktif olarak siyaset yapan çok sayıda solcu, sosyalist var. CHP tabanı CHP'liliği solculuk olduğu için benimliyor. Bu nitelikte insanlara CHP içinde aktif roller verilebildiğini inkar edemeyiz. "Sosyal demokrat"lığın ötesine geçmiş, devrimci, sosyalist düşüncelere sahip insanlar CHP'de kuytulara hapsedilmeden siyaset yaptı, yapıyor.

Sorun şu ki, etkisizliğini herkesin kabul ettiği bir muhalefet partisinde etkili olmanın hiçbir yararı bulunmuyor!

Sorun şu ki, bir sosyalistin CHP'de aktif olmasının hatta milletvekili seçilmesinin bedeli önünde sonunda "sapına kadar CHP'li" olmayı kabul etmesi anlamına geliyor. Böyle olunca...

CHP'deki solcu her şeyi geçtik, örneğin ihaneti tescilli Kılıçdaroğlu'na "başkanım" diyor. CHP'deki

solcu, en kritik anlarda partiyi "bölmemek" saplantısıyla hareket ediyor. Ya sesini çıkartmıyor ya da çıkan ses bir "eleştiri" olarak kalıyor. Hatta böyle eleştirilerin yapılabilmesi parti içi demokrasinin bir kanıtı olarak vitrin malzemesi oluyor!

Son kurultayda, HDP'li vekillerin dokunulmazlıklarının kaldırılması, savaş tezkerelerinin kabul edilmesi, Yenikapı rezaleti en yetkili ağızlardan eleştirildi.

Geçmiş olsun. Kılıçdaroğlu, bu örneklerin hepsinde yapacağını yapmıştı. Partisinde en ufak bir kriz yaşamadan. Şimdi ise bu eleştirileri ne kadar demokrat bir başkan olduğunun kanıtı olarak kullanıyor. Üstelik CHP liderleri hep yapıyor bunu: Yeri geldiğinde partinin en solundakileri umutlandıran hamleler yapıp onları peşlerine takıyorlar. Macera yine hüsrarla bittiğinde solcu CHP'lerin söyleyecek sözü kalmıyor. Sonuçta, "Adalet Yürüyüşü iyiymi de sonu iyi olmadı" demek ayıp oluyor.

CHP DEĞİŞİMDEN KORKUYOR

Yöneticilerine bakarsanız CHP devrimcidir: Cumhuriyet devrimlerini savunur. Oysa ne geçmişteki ne de gelecekteki bir devrim "savunularak" kurtarılamaz. Cumhuriyet devrimlerinin tüm kazanımları bir bir yok edilirken, CHP'nin elinden bir şey gelmediyse bundandır. Haziran direnişinde, "Gezi" günlerinde CHP yöneticileri, milletvekilleri, il başkanları aktif olarak yer almıştır. Çünkü geziyi bir savunma hattı, AKP'nin saldırılarına set çekecek en azından AKP'yi daha fazla ileri gitmemeye ikna

edecek bir güç gösterisi olarak görmüşlerdir.

Gezi, bir devrimci halk atılımına dönüşebilir miydi? Bunu bilemeyiz. Bunun önündeki engel CHP miydi? CHP olmasaydı bu olurdu diyemeyiz.

Öte yandan, direnişçi halkın önce "gerisini sandıkta hallederiz"e bağlanıp sonra da yığınlaşma terk edilmesi CHP'nin tercihleri ile ilgilidir. Köklü bir değişimden, ne getireceği kestirilemeyen dinamik bir halk hareketinden çekinen "ana muhalefet" ile buraya kadar.

ÖZGÜR SURIYE ORDUSU: Bunlar nerenin özgürü?

Gerçekte girdiği bölgeleri yağmalayan, çalan, tecavüz eden paralı askerlerden başka bir şey yok ortada. Bu grupların çoğunun sicili etnik ve dini katliam, işkence, infaz, adam kaçırma, hırsızlık, yağma, kötü muamele ve istismar suçlarıyla dolu. Hepsinin ortak hasleti Alevi düşmanlığı. Bir süredir Kürtlere de düşman oldular. Tabi ücreti mukabili. Hristiyanlara, Ezidilere yaptıklarını saymaya bile gerek yok.

Özgür Suriye Ordusu, 29 Temmuz 2011'de Suriye ordusundan ayrılan Albay Riyad Esad tarafından "Suriye hükümetini devirmek" amacıyla kuruldu. Bu amacın çok uzaklarda olduğu anlaşılınca zayıfladı ve diğer El Kaide bağlantılı cihatçı gruplar sahada daha etkin hale gelmeye başladı. Bir müddet sonra ÖSO'ya bağlı gruplar birer birer IŞİD, Nusra Cephesi, Ahrar uş-Şam, İslam Ordusu gibi örgütlenmelere katıldı ya da onların liderliğindeki operasyon odası ve çatı örgütlerinde yer almaya başladı.

ÖSO içinde Yaklaşık 80 farklı birlik ve grubun olduğu söyleniyor. Bu grupları birleştiren ne bir ortak siyasi amaç var ne de ortak hareket kabiliyeti. Aslında "Özgür Suriye Ordusu" uzun zaman önce yok olmuş bir birliğe atıfta bulunuyor. Suriye'deki mevcut iktidarı devrime çabası başarısız olunca emperyalistler tarafından

kışkırtılan ve desteklenen cihatçı çetelerden ibaret oldukları ortaya çıktı.

Türkiye'nin çalıştığı örgütlerin başında gelen Ahrar el Şam ve benzeri yapılar, El Kaide kadroları tarafından kuruldu. Bazıları ise Suriye "Müslüman Kardeşler" teşkilatı ile bağlantılı. Nureddin Zenki grubu başlangıçta CIA'in yedeğindeydi. Sonra El Kaide'nin Suriye uzantısı Nusra Cephesi ile birlikte Heyet Tahrir el Şam'ın oluşumunda yer aldı. Cihatçıların kendi aralarındaki çatışmaları sırasında ayrıldı. Bu örgüt 12 yaşındaki Filistinli mülteci Abdullah Taysir el İsa'nın kafasının kesildiği görüntüyle gündeme gelmişti.

Afrin operasyonuna destek olduğu söylenen Türkistan İslam Partisi de Taliban ve El Kaide bağlantılı bir örgüt, Tahrir el Şam'a yakın. Yani ÖSO denilen unsur El Kaideciler, selefi cihatçılar, ılımlı-ılımsız siyasal İslam-

cılar, savaş ağaları, fırsatçılar, yağmacılar, paralı askerler ve MİT'in yönlendirdiği çevrelerden oluşuyor.

TSK'nın, Fırat Kalkanı'nından bu gruplardan bazılarını eğitip donattığı, birebir muharebe eğitimi verdiği; havan, roketatar, orta ve hafif maki-nalı silahların kullanımını öğrettiği söyleniyor. Eğitim tamamlanınca 30 örgütün katılımıyla üç kolordu şeklin-de "Suriye Milli Ordusu" ilan edildi.

ABD ÖSO'yu Suriye'de alan düz-yecek güçler olarak organize etmiş ve desteklemişti. Bu desteğin tek sonucu-nun IŞİD'in güçlendirilmesi olduğunu anlayınca vazgeçti. Şimdi ABD'nin çekimserliğinden doğan o boşluğu da Türkiye dolduruyor. ÖSO denilen unsur o kadar suçla dolu ki, son sa-hede kimin elinde kaldıysa onun elini yakacak.

Kesin olan şu: ÖSO milli bir güç değil. Uluslararası İslam şebekesinin, CIA ve MİT'in yönlendirdiği kendi milletine düşman bir oluşum.

ÖSO'NUN NERESİ MİLLİ?

Suriye'de faaliyet gösteren tüm ÖSO gruplarının ABD, Avrupa ülkeleri, Türkiye, Suudi Arabistan ve Körfez ülkeleri tarafından finanse edildiği ve eğitildiği biliniyor. Ayrıca İsrail'in de ÖSO ve Nusra Cephesi bağlantılı gruplara lojistik ve "insani yardım" desteği verdiği ortaya çıkmıştı.

2013'te Halep'teki Ming Üssü'ne ÖSO, IŞİD ve Nusra beraber saldırdı. Yine 2014 yılında Lazkiye'deki katliamda da IŞİD ile ÖSO yan yanaydı. Süryani Askeri Konseyi'nin Eylül 2014'teki iddiasına göre Ağustos 2014'te bir ÖSO komutanı emri altındaki milîtanlarla

beraber IŞİD'e katıldı. Benzeri bir iddia Kasım 2014'te Ürdün'den de gelmişti.

Pentagon yetkilileri 2013 yılında yaptıkları açıklamada ÖSO içerisindeki aşırı İslamcı grupların her geçen gün büyüdüğünü ve bunların yüzde 50'yi teşkil ettiği bilgisini verdi. IŞİD'li bir komutan 2014 yılında bir Alman gazeteciyle yaptığı görüşmede "ÖSO'nun içerisinde iyi silah tüccarlarının olduğu" ifadesini kullanmıştı. Bunun sonrasında ÖSO'nun batı ülkelerinden edindiği silahları IŞİD ve diğer Selefi İslamcı gruplara sattığı da ifşa edilmiş oldu.

KUVAYI MİLLİYE: ÖSO'YLA HİÇBİR BENZERLİĞİ YOK

Osmanlı teslim olmuş, ordusu dağıtılmış, toprakları işgal edilmişti. Bu şartlar nedeniyle vatani savunmak doğrudan halkın kendisine kalmıştı. Kuvayı Milliye halkın kendi yurdunu savunması davasıdır.

Böyle anlatıyor Anadolu direniş hareketini Kuvayı Milliye Destanı'nda Nâzım Hikmet.

Kuvayı milliye Anadolu'nun işgal edildiği dönemde, Osmanlı ordusunun silahsızlandırıldığı ve dağıtıldığı bir dönemde ortaya çıkan bir sivil direniş örgütü. Kurtuluş Savaşı'nın dinamosu olmuş bu örgüt. Mevcudu 1919 yılına kadar 6 bin 500-7bin 500 arasındadır. 1920'de bu sayının 15 bine ulaştığı tahmin ediliyor. Gerilla saldırılarıyla işgalcileri yıpratmayı, sindirmeyi başarmış bir yapılanma Kuvayı milliye.

Çıkışı Batı Anadolu'da Yunan işgaline karşı olmuş. Ardından güneyde Fransızlara karşı Kuvayı Milliye birlikleri kurulmuştur. Dörtüyl'dan başlayarak Güneydeki şehirlerde ve köylere Fransız kuvvetlerine karşı sert bir direniş örgütlenmiş. Trakya Bölgesi'nde de 1920 başlarında toplanan Edirne Kongresi sonucunda silahlı birlikler oluşturulmuştur.

Kuvayı Milliye'nin bünyesinde halkın farklı kesimlerinden kişi ve gruplar bulunmaktaydı. Küçük eşkiya grupları ve zeybekler, asker kaçakları, kaçak suçlular, hapishaneden çıkarılan mahkûmlar ve zanlılar, maceracılar, köylerden ve kasabalardan toplanan siviller ve gönüllülerle karmakarışık bir gücü bu. Başlarında efeler, çete reisleri ve komitaçılar vardı.

Ayrıca bu milis kuvvetlere paralel olarak cemiyetler kurulmuştu. Bu cemiyetler Kuvayı Milliye'nin destek birimiydi. Sivas Kongresi'nde Anadolu ve Rumeli Müdafaa-i Hukuk Cemiyeti adı altında birleşerek ulusal bir kimliğe büründü.

Örgüt bu karmakarışık yapısı nedeniyle halk arasında pek çok soruna da yol açmıştır. Bazı unsurları halkı korkutmuş, yıldırılmış, mallarına zorla el koymuş, direnenlere eziyet etmiştir. Çıkan ayaklanmaları komutanların kendi yöntemlerince bastırmalarına göz yumulmuştur. Dağınık ve düzensiz mücadele etmeleri, düzenli düşman ordularını durduracak güçten yoksun olmaları nedeniyle mücadelenin ileriki yıllarında dağılmıştır. 8 Ekim 1920'de ülkenin her tarafından gelen Kuvayı Milliye birliklerinin katılımıyla düzenli ordu kurulmuştur.

Osmanlı teslim olmuş, ordusu dağıtılmış, toprakları işgal edilmişti. Bu şartlar nedeniyle vatani savunmak doğrudan halkın kendisine kalmıştı. Kuvayı Milliye halkın kendi yurdunu savunması davasında oluşturuldu ve sonrasında Meclis Hükümetinin düzenli ordu güçlerine katıldı.

İZM ÖLDÜRÜR KAPİTALİZM ÖLDÜRÜR KAPİTALİZM ÖLDÜRÜR KAPİTALİZM ÖLDÜRÜR

SAĞLIK EMEKÇİLERİ SALDIRI ALTINDA

3 Şubat 2018, Edirne Sultan 1. Murat Devlet Hastanesi'nde Göğüs Hastalıkları bölümünde görevli Dr. Tuba Çıkmaz, ölen bir hastanın iki kadın yakınının saldırısına uğradı. Aynı hasta-nenin Plastik Cerrahi servisinde tedavi altına alındı. Yapılan basın açıklamasında sağlık emekçileri kendilerini güvende hissetmedikle-rini bildirdiler.

7 Ocak 2018, Çayırova'da Aile Sağlık Mer-kezi'nde görevli Dr. Bilal Kemik, kendisine öncelik vermesini isteyen bir hastanın muştalı saldırısına uğradı.

Sağlık emekçilerinin hastanelerde bu tür

saldırıları sonucu yaralanmaları iş güvenliği açısından iş kazası kapsamında değerlendirili-yor. Bu saldırılar sonucu yaşamlarının son bul-ması, intihar etmeleri ise açıkça iş cinayetidir.

Özel hastanelerde alınacak sağlık ve güven-lik önlemlerinden hastane patronları, kamu hastanelerinde alınacak sağlık ve güvenlik önlemlerinden ise doğrudan hükümet sorum-ludur.

Bu sorumluluk yerine getiriliyor mu? Hayır ve ötesinde, hükümet sağlık çalışanlarını sistemin yarattığı sorunların sorumlusu olarak göstererek onları hedef gösteriyor.

SAMANALTI / Sait Munzur

Baykuş Bakışı

KEMAL OKUYAN

Ahlaksız siyaset

İllar önce parti binalarımızdan birisinin ev sahibi, “Çok kazançlı mı bari, bu kadar koşturuyorsunuz?” diye sormuştu. Şaşıp gülümsemiştik bu soruya halbuki şaşırtıcı olan siyasetin “maddi kazanç” hesabıyla yapıl-mamasıydı. Türkiye’de siyaset bayağı “para” üzerine kuruluydu. Siyasi partilerde yöneticilik yapanların önemli bölümü patrondu; inşaatçısı, tekstilcisi, turizmci, beyaz eşyacı, restorancısı sanayi, ticaret ya da hizmet sektörünün hemen bütün kollarından temsilci vardı. Bu sektörlerde çalışıp asıl değeri üreten emekçilerin siyasetle ilişkisi ise oy vermekle sınırlanmıştı.

Parlamento ve yerel yönetimlerin de bir farkı yoktu. Para sahipleri siyaset yapmak-taydı.

Yani yüzyıllar boyu süregiden mücadeleler birçok şeyi değiştirmiş ama işin özü aynı kalmıştı. Bundan 200 yıl önce yoksul-ların oy verme hakkı da yoktu, şimdi onları birkaç yılda bir toplayıp önlerine sandığı koyuyor ve “özgürce seçin” diyorlardı. Alternatifler çoğunlukla mülk sahibi sınıflar-dandı, araya göstermelik birkaç sendikacı, sisteme makyaj atan az sayıda bilim insanı ya da “aydın” sıkıştırılıyordu ama sonuçta yerel ve merkezi düzeyde siyasetin nabzını “para” tutuyordu.

Düzenin sol tarafına yerleştirilen ve hal-kın tepkilerini makul sınırlarda tutma işle-vini üstlenen sosyal demokrasi belki “halk tipi” siyasetçileri, örneğin Ecevit’i, örneğin Kılıçdaroğlu’nu lider olarak öne çıkarıyordu ama hem merkezde hem de yerelliklerde ağırlık mutlak olarak ihale ve rant peşinde koşup kendi etrafında küçük çıkar grupları oluşturan “yatırımcı”lardaydı.

“Patronun halinden anlayan “patron siyasetçi” emek-sermaye kavgasında sermayeyi ihya eden politikalara imza atarken arada kendi de kazanacaktı elbette.

Burada ahlaksız bir ilişki var elbette. Kapitalizm dediğimiz sömürü düzeninin devamını sağlamak, patron sınıfının çıkarlarını korumak için o sınıfın parçası ya da uzantısı olmak daha tercih edilir bir özellikti. Patron patronun halinden anlardı.

Patronun halinden anlayan “patron siyasetçi” emek-sermaye kavgasında ser-mayeyi ihya eden politikalara imza atarken arada kendi de kazanacaktı elbette. Henüz patron olamayanların da önemli bölümü bu kirli siyasetle iş yaşantısına atılıp “emekle-rinin karşılığı”nı aldılar.

“Çok kazançlı mı bari, bu kadar koşturuyorsunuz” sorusu bize garip gelmişti ama ev sahibi siyaset diye bu kadarını görmüştü, bu kadarını öğrenmişti. Epey bir taşınmazı vardı, kim bilir belki siyasete atılıp mülküne mülk katmayı düşünüyordu.

Peki biz ne diyoruz?

Para siyasetin dışına!

Şimdi kurultay bitti “ne olacak CHP’nin hali” diye tartışıyor herkes. Bir şey olacağı yok, Kurultay bitti şimdi sıra yerel yön-etimlerin paylaşılmasında. Bir avuç dürüst “başkan”ı ayırın, CHP’nin yerel yönetimle-re bakışının AKP’den özde farkı bulunmu-yor.

Neden?

Siyaset parayla yapılıyor ve siyaset para için yapılıyor!

CHP’nin ya da diğerlerinin hali ne olacak ki?

Geçiniz. Paranın saltanatını sona erdir-mek, sömürü düzenini ortadan kaldırmak için yapılan siyaseti çıkarın, siyasette ahlak yoktur.

Yalanla, dolandırıcılıkla, hırsızlık ve sahtecilikle savaşıyoruz

2015 yılının Aralık ayında “Kırlı Siyaseti Reddediyoruz” başlıklı bir deklarasyon yayınlamıştık. Bu deklarasyonun altında o zaman TKP’lilerin geçici olarak çatısı altında toplandıkları Komünist Parti’nin imzası vardı. Bugün

2015 tarihini taşıyan deklarasyon, TKP için bir tarihi belge değil, geçerliliğini koruyan, güncel bir siyaset platformunu tarif etmektedir. TKP’nin tarihsel birikiminden devrıldığı ilkelere siyasal mücadelesinin biçim ve içeriğini belirlemektedir. 2015 koşullarında bu ilkesel zemin ülke siyasetindeki

büyük kirlenmeyi hedef alan, bu kirlilik ile savaşıma çağrısı yapan bir girişle sunulmuştu.

Bugün kirli siyasetle mücadele yakıcılığını koruyor ve bu mücadelenin artık tek bir platformu var: Türkiye Komünist Partisi içinde örgütlü siyasal mücadeleye katılmak.

KIRLI SİYASETİ REDDEDİYORUZ

1. Türkiye Komünist Partisi, dünyada ve Türkiye’de her koşulda emekçilerin, yoksulların, emeklerinden başka serveti olmayanların çıkar ve haklarını gözeterek hareket eder. Parti, en karmaşık görünen başlık ve gündemde dahi emekçilerin gerçek kurtuluşu yönünde ilerler.

2. TKP, her zaman emekçilerin tarafındadır. Parti, hiçbir koşulda patron veya para babalarıyla ya da onların temsilcileriyle beraber hareket etmez ve bunun koşullarını oluşturmaya yeltenmez.

3. TKP, dünya siyasetindeki taraflaşmalara da emekçilerin ve ezilen halkların penceresinden bakar ve her zaman onların yanındadır. Uluslararası alanda yaşanacak geçici konumlanışlardan ya da olağanüstü gelişmelerden hareketle, para babalarının ve tekellerin güdümünde hareket eden hiçbir ülke ya da siyasi grup ve partiyi desteklemez. Aynı şekilde, bu tür bir destek veya ittifak arayışında olan her odağı siyasi olarak mahkûm eder. Düşmanının düşmanı olması, TKP’nin dostu olmak için yeterli değildir. Partinin

dost ve müttefikleri, emekçilerin ve ezilen halkların dost ve müttefikleridir.

4. TKP, emekçilerin uluslararası dayanışmasının gereği olarak başka ülkelerin komünist ve devrimci hareketleriyle ilişki kurar, işbirliğine gider. Bunun dışında yabancı devletlerle, parti, vakıf veya hareketlerle siyasi, örgütsel veya maddi bir ilişki geliştirmez, bunlardan maddi ya da manevi yardım almaz.

5. TKP, etnik temelli siyaset yapmaz. Parti, siyasi ve örgütsel çalışmalarında etnik kimlikleri esas almaz, etnik ayrımlardan hareketle bir siyasi ve örgütsel hat geliştirmez ve bu ayrımların siyasi ve örgütsel yaşantısına sızmasına izin vermez.

6. TKP, dinin siyasette yeri olmadığı ilkesinden hareket eder. Dinsel hiçbir gönderme veya sembolü, siyasi ve örgütsel yaşantısında kullanmaz.

7. TKP, paranın siyaset üzerindeki hakimiyetine karşı mücadele eder. Partinin gelir kaynakları üye ve dostlarının aidat, yardım, bağış ve faaliyetleri ile sınırlıdır ve bunun dışında gelen her türlü maddi yardım ve destek önerisi peşinen reddedilir.

8. TKP, tüm cinsel yönelim ve cinsiyet kimlikleri arasındaki eşitliği esas alır ve bunların birbirlerine olan üstünlüğünü ima eden ya da bunu veri alan bir siyasi hat veya dil geliştirmez.

9. TKP, kimden gelirse gelsin, kim tarafından uygulanırsa uygulansın, halkı veya yurttaşları hedef alan her türlü kör şiddetin karşısındadır.

10. TKP, kimin çıkarına olduğuna bakmaksızın her koşulda gerçeğin peşindedir. Halka yalan söylemek, gerçekleri çarpıtmak, toplumu aldatmaya çalışmak suçtur.

**Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komite**

